

2. Член 2, параграф 1, буква б) от Регламент № 2580/2001 трябва да се тълкува в смисъл, че обхваща предаването на юридическо лице, група или образувание, посочено или посочена в списъка, предвиден в член 2, параграф 3 от този регламент, от член на това юридическо лице, група или образувание, на средства, други финансови активи или икономически ресурси, събрани или получени от външни лица.

(¹) ОВ С 148, 5.6.2010 г.

Решение на Съда (трети състав) от 1 юли 2010 г. (преюдициално запитване от Oberster Gerichtshof, Австрия) — производство, образувано по инициатива на Doris Povse/Mauro Alprago

(Дело C-211/10 PPU) (¹)

(Съдебно сътрудничество по граждански дела — Брачни дела и дела, свързани с родителска отговорност — Регламент (ЕО) № 2201/2003 — Неправомерно отнеждане на детето — Привременни мерки относно „родителската власт за взимане на решения“ — Право на упражняване на родителските права — Решение, с което се разпорежда връщането на детето — Изпълнение — Компетентност — Спешно преюдициално производство)

(2010/C 234/23)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Oberster Gerichtshof

Страни в главното производство

Жалбоподател: Doris Povse

Ответник: Mauro Alprago

Предмет

Преюдициално запитване — Oberster Gerichtshof — Тълкуване на член 10, буква б), подточка iv), член 11, параграф 8, член 42, параграф 2, както и на член 47, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 2201/2003 на Съвета от 27 ноември 2003 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, с който се отменя Регламент (ЕО) № 1347/2000 (ОВ L 338, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 183) — Отвличане на дете — Компетентност на съдилищата на една държава членка да постановяват

решение, с което да разпоредят връщане на дете в тази държава членка в хипотеза, в която детето е пребивавало повече от една година в друга държава членка и при положение, че след отвличането на детето съдилищата на първата държава членка са постановили решение, с което възлагат временното упражняване на родителските права на родителя, отвлечъл детето — Възможност в интерес на детето да се откаже изпълнението на съдебно решение, разпореждащо връщането му в първата държава членка

Диспозитив

1. Член 10, буква б), подточка iv) от Регламент (ЕО) № 2201/2003 на Съвета от 27 ноември 2003 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, с който се отменя Регламент (ЕО) № 1347/2000, трябва да се тълкува в смисъл, че привременната мярка не представлява „решение относно упражняването на родителските права, което не съдържа [разпореждане за] [...] връщането на детето“ по смисъла на тази разпоредба, и не би могла да представлява основание за прехвърлянето на компетентност на съдилищата на държавата членка, в която детето е отведено неправомерно.
2. Член 11, параграф 8 от Регламент № 2201/2003 трябва да се тълкува в смисъл, че решение на компетентния съд, с което се разпорежда връщането на детето, попада в приложното поле на тази разпоредба, дори да не се предшества от окончателно решение на същия съд относно правото на упражняване на родителските права върху детето.
3. Член 47, параграф 2, втора алинея от Регламент № 2201/2003 трябва да се тълкува в смисъл, че последващо решение, постановено от съд на изпълняващата държава членка, с което временно се предоставя правото на упражняване на родителските права и което се счита за изпълняемо съгласно правото на тази държава, не може да се противопостави на изпълнението на удостоверено решение, постановено преди това от компетентния съд на държавата членка по произход, с което се разпорежда връщането на детето.
4. Изпълнението на удостоверено решение не може да се откаже в изпълняващата държава членка поради това, че в следствие на промяна в обстоятелствата, настъпила след неговото постановяване, то би могло сериозно да накърни най-добрия интерес на детето. Подобна промяна трябва да се изтъква пред компетентния съд на държавата членка по произход, която трябва да бъде сезирана и с евентуално искане за спиране на изпълнението на нейното решение.

(¹) ОВ С 179, 3.7.2010 г.